

Vsaki dan grem v bližnji terg v šolo. Pot me pelje skozi gozd, v katerem je vse polno lepih rudečih jagod. Naberem jih vselej polno canjico, prodam je potem v trgu in dobim za-nje vselej po deset krajcarjev. Moji ljubi starši vedó zato, pa jim je tudi všeč, da tako delam. Večkrat so že rekli, da je še veliko revnejših ljudi na svetu, nego smo mi, pa da jim moramo dobro storiti, kolikor je .v naših močéh.“ — Solzé oblijejo starega vojaka pri teh besedah in mu kapljajo na berke. Prime deklico za rokó ter jej jokaje reče: „Dobri otrok! Bog naj blagoslovi tebe in tvoje starše, ki imate toliko usmiljenja z ubogimi ljudmi!“ — Jerica se posloví od starega vojaka ter vesela odide. V šolo gredé pa vsaki dan v zelenem gozdu, v katerem rajajo in se podé drobne ptičice od veje do veje, nabira sladke rudeče jagode, da je prodá za bolnega vojaka. Odsihmal mu še marljiveje streže kakor poprej.

Kmalu po tem dogodku pride v vas nek imeniten častnik, ki je imel več častnih znamenj na svojih persih. Z zalo svojo kočijo se ustavi pred gostilnico, da bi konje nakermil. Ko zvé tukaj za bolnega vojaka, berž se podá k njemu, da ga pozdravi. Stari vojak mu je vse povedal o svojej malej dobrotnici, ktera mu še zmiraj tako marljivo streže. „Kaj?“ začudi se častnik „ubogi otrok ti je toliko dobrega storil! Tedaj tudi jaz, tvoj nekdanji general, ne smem te pustiti v revščini in nadlogi. Berž bom ukazal, da te prenesó v gostilnico in ti prav dobro postrežejo.

General je bil mož beseda, pa je tudi spolnil, kar je obljubil. Pa ne samo to! Pokazati si pusti tudi stanovanje male dobrotnice, ktero sam obiše, da se jej zahvali za dobrote, ktere je storila ubogemu vojaku. „Dobri otrok“ jej reče „tvoje blago dejanje ogrelo mi je sercé. Veliko si darovala staremu onemoglemu vojaku, za kar se ti serčno zahvaljujem. Na, tukaj vzemi majhno mošnjico v spominek svojega blagega sercá. Djal sem va-njo ravno toliko zlátov, kolikor si darovala poštenemu mojemu vojaku.“ — Starši se zeló začudijo in rekó: Ne, ne, blagi gospod, to bi bilo preveč; naša hčerka storila je samo to, kar je vsak človek svojemu bližnjemu storiti dolžan.“ — Al general je zaverne: „Ni preveč ne, to je le majhen dar; boljše in večje plačilo pa bo prejela vaša hčerka od ljubega Boga v nebesih.“ To rekši naglo odide ter ne posluša zahvale miloserčne deklice.

Blagega kdor je sercá.
Že na zemlji srečo ima.

(Po K. Šmidu.)

Ne bodi sebičen.

V Milanu na Laškem je živel reven človek, ki je že dalj časa služil za vratarja pri nekem bogatem bankirji ali menjálcu. Imel je majhno letno plačilo, a precej obilno družinico, s ktero je zbog majhnega zaslužka komaj

izhajal. Pri vsem tem pa je živela revna družinica zadovoljno in brez goderanja v voljo božjo. Pridna in délavna ženka je zaslužila tudi večasih kakšen krajcar s perlom in šivanjem, ter je tako tudi ona vsaj nekoliko lajšala žalosten stan svojega možá. Obedva sta pa bila pobožna in poštena, da malo takih, ter sta vedno upala, da jima bode Bog sčasoma že tako ali onako pomagal.

Nekega dné zvečer najde revni vratar domu gredé majhno vrečico na cesti ležati. Pobere jo; — bila je precej težka, kajti napolnjena je bila z denarji. Domu prišedši pogleda v vrečico, ki je bila prav na rahlo zavezana, in glej, — bila je polna lepih srebérnih tólarjev. — „Kje, za božjo voljo, si dobil te denarje“, ga vpraša prestrašena žena.

„Našel sem je na cesti iz menjálnice gredé.“ — „Nesi je hitro nazaj, denarji niso naši!“ „Zdaj tega ne utegnem“, odgovori mož, „ker menjálnica je že zaperta in zdaj na noč tudi ne moremo najdeno blago razglasiti; storil bom vse to jutri.“

Žena in mož sta bila v velikih skerbéh in nekakem čudnem strahu, ker še nikoli ni bilo toliko denarjev pod njihovo revno streho. Obedva sta prosila Bogá, da bi se našel pravi lastnik najdenega denarja ter bi kmalu bila rešena tujega blagá.

Drugi dan je bilo na vseh voglih velikega mesta nabito sledeče naznanilo:

„Najdena je majhna vrečica srebernega denarja; kdor jo je zgubil naj se oglasi v menjálnici gospoda J. J.“ —

Kmalu po nabitem naznanilu se oglasi v menjálnici nek tergovec, kteremu se je videlo, da ni bil ravno v najboljšem stanu, ter zahteva vrečico z denarji. Ko dokaže, da je vrečica njegova, in da je v njej 200 srebérnih tólarjev, dal mu jo je pošteni vratar vpríčo svojega gospoda. Poln veselja in hvaležnosti ponudi tergovec najdeniku dvajset tolarjev v dar, ter očitno pohvali njegovo poštenost pred ljudmi, ki so bili v menjálnici. Toda vratar noče ponujenih mu denarjev vzeti, rekši, da mu je najdeni lastnik zgubljenega denarja, plačila zadosti. Tergovec mu ponudi deset tólarjev, al tudi téh ne vzame vratar. Ponudi mu jih pet, prosé ga, da naj vsaj to malenkost vzame v znamenje velike hvaležnosti, ki jo je dolžan poštemu njegovemu dejanju. — „Ne krajcarja ne vzamem“ odgovori vratar „ker nočem, da bi vi zavoljo mene kako škodo terpeli na svojem blagú. Denarji so vaši in božji, izročil sem vam je pošteno.“ To rekši hoče se zmuzati skozi vrata. Al tergovec stermé nad toliko poštenostjo ubozega vratarja, razjezi se ter reče s povzdignjenim glasom: „Jaz denarjev zgubil nisem, dokler ta človek ne vzame malega darú, kterega mu ponujam,“ in verže vrečico na tla v veliko zavzetje pričujočih.

Vratar vzame naposled ponujenih pet tólarjev in kmalu potem razdeli nekoliko tega denarja med reveže.

Nesebičnost je lepa čednost, ktera tudi pri drugih ljudéh vzbuja blaga čutila.